

Helen Rutter

BĂIATUL
CARE FĂCEA
PE TOATĂ LUMEA
SĂ RÂDĂ

”

*Un debut incredibil! Îți merge drept la inimă
și te face să râzi în hohote.*

Lisa Thompson

Pentru Lenny și Cleo

CAPITOLUL 1

Ce au în comun trecutul, prezentul și viitorul? Tot timpul din lume.

Tot ce spun eu e important. Sau, cel puțin, așa susține mama. Uneori, mă pune să repet cuvintele cu voce tare. Lucru tare incomod, de altfel. În situația mea, vorbitul în sine e un lucru incomod.

Asta fac și acum. Exersez. Aproape fără pauză, în fața oglinzii. Aici îmi petrec mai tot timpul, e locul în care se desfășoară majoritatea conversațiilor mele – cu ochii îngustați și falca încleștată.

„N-n-numele meu e B-B-B-Billy Plimpton și sunt bâlbâit. Numele meu e Billy Plimpton și sunt bâlbâit. N-n-numele meu e B-B-B-Billy și sunt b-b-b-bâlbâit.“

Dacă *nu* mă bâlbâi când vorbesc, îmi iau foc obrazii. De parcă m-aș minți singur în oglindă. Dacă mă poticnesc, tot îmi iau foc obrazii, pentru că mi se pare aiurea să te bâlbâi când vorbești cu tine în oglindă. Dar logopeda mi-a spus la un moment dat să exersez. Așa că asta fac. Exersez. O GRĂMADĂ.

Fraza asta nu o spun decât atunci când sunt singur în camera mea, niciodată de față cu alți oameni. Aș vrea să nu fiu nevoit tot timpul să le explic celorlalți că am o problemă de vorbire. Mă ajută, în schimb, când stau prima dată de vorbă cu oameni care au fost deja puși în temă și care nu se mai miră când mă aud, încercând să își dea seama ce e în neregulă cu mine. Unora le ia o veșnicie să se prindă. E dureros să îi văd cum se străduiesc să își controleze mimica. Ochii îi trădează cel mai mult. E evident că se întreabă dacă e vorba de o glumă. Aș da orice să fie așa.

Ăsta e celălalt lucru pe care îl exersez. Glumele. ADOR glumele. Să dau cuvintelor sensuri diferite. Să îi surprind pe oameni cu o poantă. Să râd de imaginea mea în oglindă.

„L-l-lama și a-a-a-a-alpaca la f-f-frizer: T-t-tuns sau r-r-ras? A-a-alpaca: Doar t-t-tuns, că am l-l-lama la mine.“

Cum aș putea să spun lucruri amuzante, dacă nici măcar nu pot să vorbesc cum trebuie? Nu e ușor să spui o glumă când nu reușești să rostești cuvintele. Se duce toată poanta. E foarte enervant. Mă uit cu orele la comedianți pe YouTube. La cât de lejer vorbesc, cât de rapid. La publicul încântat. Încerc cu disperare să îi copiez.

Nu e întotdeauna evident că sunt bâlbâit. Sunt momente când pare că fac pur și simplu o pauză mai lungă sau că lălăi aiurea câte un cuvânt. De parcă aș fi la un concurs de genul „cât-de-mult-îți-ia-să-articulezi-un-cuvânt“. Azi după-amiază, m-am blocat la „cremă de lămâie“. Discutam despre prăjiturile noastre preferate. Atâta m-am chinuit să pronunț, că parcă a început să nu îmi mai placă așa de mult prăjitura cu cremă de lămâie.

Uneori, când mă împotmolesc mai rău, cuvintele în sine mă scot din sărite, de parcă mi-ar opune rezistență cu bună știință.

Aisha, prietena surorii mele mai mici, Chloe, a venit astăzi după-amiază în vizită. Fetele țopăiau prin bucătărie, imitând – *trop-trop* – galopul cailor. Chloe e obsedată de ponei. Mă doare capul de ce-i la ea în cameră – ponei de pluș împrăștiați peste tot și afișe cu cai lipite pe toți pereții. Mi-e un pic frică de cai, dar nu aș recunoaște asta în fața ei nici în ruptul capului. Prefer mai degrabă să nu intru prea des în camera ei.

Aisha nu mai fusese până atunci la noi acasă. În timp ce mâncam, am început să le spun o glumă nouă, în stilul meu lălăit:

– C-c-c-cu ce mână e m-m-m-mai bine să scrii?

– De ce vorbești așa? m-a întrerupt Aisha.

Direct și fără menajamente, privindu-mă pe deasupra furculiței pline de spaghete, suspendată în aer.

Așa că a intervenit Chloe și i-a explicat:

– Nu poate să spună cuvintele din prima. Știe ce vrea să spună, dar creierul lui nu-i dă voie să pronunțe cum trebuie. Trebuie să aștepți până ce reușește.

Aisha s-a gândit o vreme, apoi a continuat să își mănânce spaghetti.

– Îmi place!

Drăguț, nu? Ca să nu mai spun că a și râs la poanta mea – „Cu n-n-niciuna, e m-m-mai bine să scrii c-cu un pix!“ –, ceea ce a fost și mai drăguț.

Măcar Aisha a fost sinceră și m-a întrebat direct. Cei de vârsta mea se comportă un pic mai bine decât adulții, atunci când mă întâlnesc prima dată. Fie mă întreabă

imediat de ce vorbesc ciudat, cum a făcut Aisha, fie nu îi interesează deloc aspectul.

Astea sunt cele mai fericite cazuri, când cineva pare că nici măcar nu bagă de seamă ce se întâmplă și așteaptă să termin ce am de spus, știind că, la un moment dat, o să reușesc să îmi duc până la capăt ideea. Mama spune că multe dintre problemele lumii apar pentru că oamenii sunt mereu pe fugă și că eu le fac tuturor un bine, obligându-i să fie un pic mai răbdători.

Problemele apar abia atunci când cei de vârsta mea sunt la curent cu situația. Când își dau seama că o pot folosi ca să îmi facă rău sau ca să rădă pe seama mea. De cele mai multe ori, asta înseamnă că se strâmbă sau își duc mâna la gură și chicotesc în timp ce eu încerc să spun ceva.

Dar, dacă doar pun o întrebare, așa cum a făcut Aisha, e în regulă. Mai degrabă prefer asta decât să văd fețele încruntate/zâmbitoare pe care le fac adulții când mă aud vorbind prima dată. Colțurile gurii ridicate în sus și fruntea încrețită. Nu suport când oamenii mă privesc așa.

Vreau ca oamenii să îmi zâmbească normal când vorbesc cu mine, nu în felul ăla încruntat. Și se vede pe fața lor când se prind. Când înțeleg că ceea ce aud este un defect de vorbire, și nu o alegere. Aproape că par ușurați, mulțumiți de ei înșiși. Pentru că apoi au ocazia să demonstreze cât de bine se pricep să se comporte într-o astfel de situație.

Din experiența mea, există patru categorii principale de adulți:

1. Încurajatorii

Aceștia sunt adulții care afișează expresii calme, zâmbitoare și care spun mereu lucruri de genul: „Continuă“, „Interesant“ și „Înțeleg“. Încurajatorii sunt în regulă. Deși pot fi enervanți când exagerează și spun lucruri ca „Respiră adânc“ și „Relaxează-te“. Să îi spui unui om să se relaxeze, când e clar că se chinuiește, e ca și cum i-ai striga „Aleargă mai repede!“ unui om care este fugărit de un tigru. Dacă ar putea, ar face-o.

2. Cititorii de gânduri

Aceasta este categoria cel mai des întâlnită și, după părerea mea, cea mai enervantă. O groază de adulți fac asta cu copiii în mod obișnuit, indiferent dacă se bâlbâie sau nu, dar cu mine chiar o fac MEREU. În categoria asta intră adulții care cred că știu exact ce încerc să spun și se grăbesc, „binevoitori“, să îmi termine propozițiile. Doar că, de cele mai multe ori, nu spun ce trebuie. În general, accept pur și simplu varianta lor, pentru că nu am chef să o iau de la capăt și să încerc să spun din nou ce am de spus. Odată, am ajuns să merg la toaletă, deși nici măcar nu aveam nevoie. Eram la cinematograful și doamna de la casa de bilete a crezut că vreau să întreb: „Îmi puteți spune unde este toaleta?“, când ce voiam eu de fapt să întreb era: „Îmi puteți spune de unde pot să cumpăr popcorn?“ M-a condus direct la toaletă, chiar dacă exista un indicator mare cu o săgeată, așa că nu am avut încotro și am intrat. Nici măcar nu am mai ajuns să cumpăr

popcorn. M-am întors în sală și i-am spus mamei că m-am răzgândit, la care ea mi-a zis că sunt „sucit“. Asta-i altă chestie care se întâmplă când ești bâlbâit. Oamenii cred că ești fie greu de cap, fie ciudat.

3. Glumeții

Categoria asta e cea mai supărătoare. Din ea fac parte adulții care nu știu cum să reacționeze și atunci încep să mă imite „în glumă“. Credeți-mă, chestia asta se întâmplă mult mai des decât vă imaginați. Zilele trecute am fost la magazin și a trebuit să cer ajutorul unui domn în vârstă, cu o șapcă maro, fiindcă nu ajungeam la raftul cu milkshake de ciocolată.

– N-n-n-normal că te ajut, mi-a răspuns, apoi a râs de propria-i glumă.

Nu îi înțeleg deloc pe adulții care reacționează așa. E mai degrabă bulversant decât supărător. Asta nu înseamnă că nu m-am simțit prost.

4. Răbdătorii

Aceasta este cea mai bună categorie și aici ar trebui să încercați să vă încadrați și voi în cazul în care întâlniți un bâlbâit. E vorba despre oamenii aceia, puțini la număr, care au răbdare și pe care nu îi deranjează să aștepte până când termin eu de pronunțat cuvintele la care mă împotmolesc. De obicei, o glumă nouă. E posibil să fiți nevoiți să așteptați ceva până ajung eu la poanta finală. Cam

așa funcționează lucrurile. Cu cât îmi doresc mai mult să spun ceva, cu atât mai puțin mă ajută vocea. E ca o glumă proastă în sine.

Desigur, nu toți Răbdătorii sunt grozavi. E incredibil cât de evident poate fi atunci când cineva așteaptă fără să aibă, de fapt, chef. E dureros. Îmi vine să le spun: „Nu-ți face griji. Du-te și vezi-ți de treburile tale. Nici mie nu-mi place chestia asta mai mult decât îți place ție.“ Dar mă abțin, pentru că ar dura mult mai mult decât durează să le comunic lucrurile la care m-am blocat.

Chiar când încep să mai fac o încercare în oglindă – „Numele meu e B-B-B-B...” –, mama ițește capul în cadrul ușii.

– Cu cine vorbești, Billy? mă întrebă.

– Cu n-n-nimeni, îi răspund, făcându-i semn spre imaginea mea din oglindă.

– Dumnezeule, dacă ar putea vorbi oglinda aia! Ce i-o fi fost dat să audă de la tine...

– C-c-ce vorbim în o-o-oglină rămâne î-în o-oglină, bine? îi spun cu cea mai bună imitație a mea de gangster.

Mama e o Răbdătoare și una grozavă, pe deasupra. Bănuiesc că a avut ocazia să exerseze îndeajuns.

– Bine, păi tu și oglinda ta mai puteți sta de vorbă cam zece minute, apoi în pat cu tine, OK? Mâine e o zi importantă și ai nevoie de odihnă.

Îmi face cu ochiul și capul ei dispăre din cadrul ușii. Dacă aș fi fost și eu normal, nu mi s-ar mai fi părut dificil să merg la Liceul Bannerdale. O să apelez la toate metodele posibile ca să nu mă mai bâlbâi și să fiu ca toți ceilalți. Poate chiar mai bun decât toți ceilalți. Cum ar

fi să ajung eu cel mai popular băiat din școală? „Ai auzit de Billy Plimpton, e foarte cool și ATÂT de amuzant.“ „Toată lumea vrea să fie prietenă cu Billy Plimpton. Cred că o să ajungă faimos.“ „Haide, Billy, mai spune-ne o glumă!“ Lumea se va strânge buluc în jurul meu în pauza de masă, făcând orice ca să îmi intre în grații, dornică să îmi asculte glumele... totul e să nu mă mai bâlbâi. Altfel, nici nu vreau să mă gândesc cum o să fie la Bannerdale.

Am făcut o listă cu toate lucrurile pe care o să încerc să le spun la fel ca orice puști normal de unsprezece ani. Îmi place să fac liste. Fac liste pentru orice. Am un carnet foarte tare în formă de rachetă, care e o formă perfectă. Prind foile cu piuneze pe tabla de plută din camera mea și bifez fiecare lucru pe măsură ce mă ocup de el sau adaug unele noi, dacă e cazul. Tabla e înțesată de foi. Cred că o să am nevoie de una nouă în curând. Poate de ziua mea. Iată câteva dintre listele mele preferate:

TOP ZECE GLUME

Lista asta se modifică mereu. În momentul de față, pe primul loc este:

1. De ce a traversat găina strada? Ca să ajungă pe partea cealaltă.

LUCRURI CARE O FAC PE CHLOE SĂ PLÂNGĂ

Asta poate părea o listă răutăcioasă, dar nu asta e intenția mea. Chloe plânge pur și simplu din cele mai prostești motive. Așa că, într-o zi, când nu aveam altceva mai bun de făcut, m-am apucat să compun lista. Mă pufnește râsul numai când o citesc. Iată care sunt la ora actuală primele trei motive:

1. Când dau vina pe ea pentru un părț pe care nu l-a tras.
2. Când îi spun că nu există unicorni.
3. Când îi ating cu piciorul gol unul dintre ursuleții de pluș.

Și lista cea mai recentă și cea mai importantă:

CUM SĂ FAC SĂ NU MĂ MAI BÂLBÂI

1. Să exersezi în oglindă

Acesta este sfatul principal pe care mi l-a dat logopeda. Îmi place mult de ea, dar metoda nu a dat încă roade. Am început să mă bâlbâi când aveam cinci ani. Mama zice că s-a întâmplat imediat după ce a fost cât pe ce să mă înec într-o piscină. Nu sunt sigur dacă îmi amintesc efectiv momentul sau mi-am imaginat eu o amintire. Ca atunci când îți amintești ceva mai degrabă dintr-o

fotografie decât dintr-o întâmplare reală sau ca atunci când auzi o poveste de atâtea ori, încât ai impresia că ai fost de față, când, de fapt, n-ai fost. Picioarele mele încercând în zadar să atingă fundul piscinei. Panica. În jurul meu, oameni care dădeau din picioare, iar deasupra, voci înăbușite. N-aș putea să spun că mă dau în vânt după înot.

Mama susține că am început să mă bâlbâi din ziua următoare. Cel puțin, așa i-a spus lui Sue. După câte se pare, și străbunicul era bâlbâit. Sue a zis că e ceva ce se moștenește. Așadar, mama și-a găsit împričinații: o piscină și un străbunic pe care nu l-am întâlnit niciodată. Eu, unul, nu prea cred faza cu înecatul. Am văzut înregistrări cu mine dinainte de momentul ăla. La trei ani, ținând verighetele, când mama și tata s-au căsătorit. Îmbrăcat cu o vestă în miniatură. Mai e o înregistrare, cam de pe când aveam patru ani, în care spun o glumă cu „Cioc-cioc!“. Tata spune că îmi plăceau la nebunie glumele, dinainte chiar de a le înțelege. În filmare, eu spun: „Cioc-cioc!“, iar tata răspunde de undeva din spațiile camerei: „Cine-i acolo?“ La care eu spun: „C-caca“ și încep să râd ca un nebun. Nici măcar nu răspund când tata mă întreabă: „Care caca?“ Râd ținându-mă cu mâinile de burtă, crezând că am terminat de spus gluma, deși nu are nicio noimă. Tata spune că era suficient să aud cuvântul „caca“ și începeam imediat să râd isteric. Chestia asta sigur îi enerva pe toți. Mă bucur că acum sunt un pic mai mare și glumele mele sunt categoric mai bune, chiar dacă nu le spun prea multor oameni. Sub nicio formă nu l-aș mai lăsa pe tata acum să mă filmeze când spun glume, nici gând.

Cred că se aude în filmare că deja începusem să mă bâlbâi. Și problema s-a înrăutățit brusc la cinci ani. Sue e de părere că e posibil „să se fi accentuat“ când a început Chloe să vorbească. (Folosește mereu cuvântul „accentuat“ în loc de „înrăutățit“. Cred că o face ca să nu-mi percep bâlbâiala ca pe un lucru rău, deși exact așa este. „Accentuat“ sună mai bine decât „înrăutățit“.) Când au crescut șansele să fiu întrerupt. Dacă mă întrebați pe mine, explicația asta este mai logică decât cea cu înecatul. Cred că mama nu vrea să dau vina pe Chloe. Este mai ușor să dai vina pe o piscină sau pe nu știu ce străbunic. A fost o perioadă lungă când nu m-am bâlbâit, după ce am împlinit șase ani, dar apoi, problema a revenit. Atunci am început să merg la Sue. Sunt doi ani de-acum de când tot vorbesc cu mine în oglindă și ai zice că, dacă ar fi fost să dea rezultate, ar fi trebuit să se întâmple până acum. Poate chiar *dă* rezultate și, dacă n-aș mai purta conversațiile astea încântătoare cu mine însumi, situația s-ar înrăutăți! Nu am de gând să risc ca să aflu.

2. Să citesc *Viața fără bâlbâială* de Sophie Bell

Am fost cu mama la magazin după rechizite și cărți pentru școală și mi-am folosit cardul cadou ca să cumpăr cartea, cât a fost ea la baie. Nu vreau să știe mama cât de tare îmi doresc să nu mă mai bâlbâi, fiindcă o să se îngrijoreze inutil și o să vrea „să vorbim despre asta“ la nesfârșit. A fost singura carte pe tema asta pe care am găsit-o în tot magazinul. Am încercat să mă comport normal când

a ieșit mama de la budă, dar fața îmi era toată un rictus și am mai și lovit un rastel când să ieșim din magazin. Am dărâmat un mouse de carton uriaș și o grămadă de cărți. Mama a zis că sunt „o ființă stângace“ și a trebuit să punem la loc toate cărțile. Măine mă apuc s-o citesc.

3. Să beau un ceai de plante numit *Matricaria recutita*, despre care am citit pe internet

(Încercați să citiți fraza asta bâlbâindu-vă. Eu am făcut-o – nu a ieșit bine.) Am citit despre ceai pe blogul unui bâlbâit pe nume John. Aparent, are efect calmant asupra „creierului suprastimulat“. Poate că așa e și creierul meu. O să beau o cană zilnic, timp de o lună. Dar, mai întâi, trebuie să găsesc un magazin unde se vinde așa ceva. Am fost și la Tesco, și la ASDA* și nu l-am găsit. Între timp, am început să pun deoparte banii de buzunar.

4. Să mă rog la Zeii Vorbirii ca Sue, logopeda mea, să găsească un remediu-minune

Chestia asta e destul de nerealistă, dat fiind că logopezii nu se ocupă cu așa ceva. Ei nu vindecă bâlbâiala, doar o ameliorează. Îți oferă exerciții de pus în practică, te învață tehnici de respirație și îți pun întrebări despre

---

* Lanțuri de magazine din Anglia care le oferă clienților o gamă de servicii extrem de diversificată.

toate lucrurile care îți dau bătăi de cap, nu doar în vorbire, ci în general. Sue este foarte veselă și amabilă, are părul ondulat, grizonant pe la tâmpile și poartă mereu coliere care seamănă cu niște bombonele colorate. N-am făcut cine știe ce progrese până acum, deși sunt ceva ani de când lucrăm împreună. Poate că, în afară de rugăciuni, ar trebui să îmi fac și teme pe care mi le dă Sue. Ultima oară, mi-a dat să citesc o broșură cu multe personaje. Rolul lor e să îmi amintească cum ar trebui să vorbesc ca să mă bâlbâi mai puțin. Smoothies, așa le spune. Fiecare personaj corespunde unei anumite tehnici:

- Slover* arată ca un vierme și îmi amintește să nu mă grăbesc. Foarte sugestiv, știu!
- Big Softie** (alt nume genial!) mă învață să creez sunete moi. Un sunet moale este atunci când încerc să nu pronunț o consoană puternică la începutul unui cuvânt. Ca și cum aș fi prea plictisit sau obosit să pronunț cum trebuie. De pildă, să spun „minge“ fără sunetul „m“, dar în așa fel încât să sune în continuare de parcă aș spune „minge“. Ciudat, nu?
- Slick Slide*** se strecoară în cuvintele mele, adăugându-le un mare „ăăăm“ la început. Așa că, dacă mă împotmolesc mereu la cuvinte care încep cu *s*, trebuie doar să le pun un „ăăăm“ la început. Ca, spre exemplu,

---

* Slover rimează cu *slower*, care înseamnă „mai încet“.

** Molâul.

*** Toboganul ingenios.

„ăăămpadă“ în loc de „spadă“. Sue zice că nu se prinde nimeni dacă fac asta, dar mie mi se pare că e mai mult decât evident. Și apoi, cu ce e mai bun „ăăămpadă“ decât „s-s-s-spadă“? Vreau să pot să spun simplu „spadă“ ca toată lumea.

Sunt și pozele lor în broșură. Big Softie este ca un bulgăre de zăpadă imens, cu o eșarfă albastră. Slick Slide arată de parcă ar spune: „Sunt cool, vere!“ Cine mai spune „vere“? E de toată jena. Uneori, cred că adulții care inventează cheștiile astea au nevoie de un redactor puști care să se asigure că nu spun ceva aiurea, cum e „Sunt cool, vere“. Ca să fiu sincer, mie, unul, Smoothies mi se par un pic cam puerili, dar Sue îi adoră. Mă întreb dacă o să mai pomenească de ei și când o să am doisprezece ani. Sper să nu. Nu vreau să ajung la liceu* și să am tot imaginea lui Slover și a lui Big Softie în minte.

Mâine e prima mea zi la Bannerdale și, cumva, trebuie să mă descurc. Ce bine ar fi dacă aş avea cum să evit să vorbesc! Să comunic numai prin pantomimă, așa cum făcea Charlie Chaplin. Sunt convins că asta ar funcționa de minune cu o gașcă de adolescenți furioși. Să mimez: „Vă rog, nu mai dați în mine. Sunt mic și firav“, în timp ce ei îmi sparg capul.

---

* În Marea Britanie, *primary school* (învățământul primar) cuprinde șase clase (copii cu vârste între patru și unsprezece ani). Este urmat de *secondary school* (învățământul secundar, format din doi ani de gimnaziu și patru ani de liceu; pentru simplificare, este folosit termenul de liceu).

Cel puțin o iau de la zero într-un loc nou. Pot să fiu cine vreau eu, nu mă cunoaște nimeni. Poate o să fie altfel de data asta și o să îmi fac o mulțime de prieteni și nici măcar nu o să se afle că mă bălbâi. Dar, în același timp, îmi e și foarte frică, știind că acolo vor fi și mai mulți puști care să râdă de mine decât erau la școala primară.

Măcar acolo – în primară – toată lumea se obișnuise oarecum cu mine. Nu i se mai părea nimănui că vocea mea e ciudată, așa că, de cele mai multe ori, puteam să nu țin cont de cum vorbesc. Doamna Jackson, învățătoarea, era și ea de treabă. Îi pune mereu pe aceiași copii să răspundă la întrebări, lucru care îmi convenea (pentru că nu mă număram printre ei), și nu o deranja când băteam darabana pe genunchi cu creioanele. (Spre deosebire de domnul Allsop, care ne fusese învățător cu un an înainte. Nu suporta când făceam asta. „Billy Plimpton, ți-am spus deja de o mie de ori: Încetează cu chestia asta!“) Ultimul an a fost și cel mai bun, pentru că eram cel mai mare. (Nu ca aspect – căci sunt mic de înălțime –, ca vârstă.) Gata cu băieții din clasele mai mari care să mă îmbrâncească la coadă la cantină! Era rândul meu acum să stau la careu pe băncile rezervate celor de clasa a șasea. În plus, aveam voie să mergem în parc în pauza de masă.

Ash a fost cel mai bun prieten al meu în primară – oarecum. Nu bag mâna-n foc că și el m-a considerat cel mai bun prieten *al lui*, dar pentru mine, așa a fost. Venea la noi acasă în fiecare marți după școală, pentru că mamele noastre sunt prietene. Așa că a fost, într-un fel, obligat să îmi fie prieten, deși nu cred că l-a deranjat foarte tare. Ieșeam în grădină și își exersa cu mine șturile la poartă.

Am fost bucuros când am completat formularul online de înscriere la Bannerdale, deși toți colegii mei voiau să meargă la Hillside.

– N-o să îți fie dor de Ash? m-a întrebat mama, înainte să dea click pe butonul de trimitere.

– O s-s-să mă m-m-mai văd cu Ash. T-t-tu te vezi mereu cu m-m-mama lui.

– Asta cam așa e. Doar că nu vreau să te simți singur, atâta tot.

Nu i-am spus că oricum mă simt mereu singur. Că, de fapt, Ash nu stătea prea mult cu mine la școală. Ca, de altfel, niciunul dintre colegii mei. În pauza de masă, pe Ash îl găseai mereu în preajma băieților cool. Stăteau cu toții pe trepte și vorbeau despre tot felul de *youtuberi*, în timp ce eu aruncam la coș cu băieții din clasa a cincea. De asta am vrut să merg la Bannerdale, ca să o iau de la zero și să nu mai am de-a face cu niciunul dintre ei. Și mai e ceva ce nu i-am spus mamei – Ash zice că nu o să mai vină marțea la noi acasă.

În ultima zi din clasa a șasea, când ne semnam reciproc tricourile, Ash mi-a spus:

– Dacă tot mergem la școli diferite, poate ar fi mai bine să încercăm să ne facem prieteni noi, iar mama spune că pot să stau singur marțea până vine ea acasă. Așa că n-o să ne mai vedem. Baftă la Bannerdale!

– Ah, okay, am răspuns eu. V-v-v-vrei să îți s-s-semnez p-p-pe...? am mai apucat să întreb, dar se dusese deja la prietenii lui cool.

Trebuie să recunosc totuși că nu s-a purtat niciodată propriu-zis urât cu mine și nici nu a râs vreodată de vocea mea.

”

*Portretul emoționant
al unui băiat care se luptă
să-și găsească vocea.*

Jenny Pearson

Să facem haz de necaz! Specialistul este Billy Plimpton, un băiat de doisprezece ani care vrea să devină comediant. Doar că este bâlâbâit. Așa că întâmpină tot felul de piedici, mai ales că se pricepe de minune să-și pună și singur bețe-n roate. Dar lumea lui se schimbă când începe să meargă la o școală nouă. De la băiatul timid care se ferește să deschidă gura până la cel care spune glume în fața tuturor colegilor, Billy are de parcurs un semestru întreg. Din el nu vor lipsi fricile, complexele și bullyingul, dar nici descoperirea unui nou talent, prietenia adevărată, încrederea lui Buni Pâine, un pic de jazz și multă, multă iubire.

Helen Rutter și-a dorit să scrie o poveste pe care fiul ei să o citească pe nerăsuflăte, dar i-a ieșit una pentru toți copiii din lume. Dacă și ție ți-e greu să te faci auzit, Billy va fi o minunată sursă de inspirație. Și de glume fără sfârșit.

12+
ANI

CURTEA VECHÉ

curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-1273-7

9 786064 412737